

Arrest

nr. 217 226 van 21 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VANDENBERGHE
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. VANDENBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 18 augustus 2001.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 oktober 2015 en dient op 6 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 9 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Pashtoun van origine en hebt u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in het dorp Mula Mast Khail gelegen in de Uzbin vallei van het district Surobi in de provincie Kabul. Toen u één jaar oud was vluchtten uw ouders naar Iran waar ze zich vestigden in het district Baft van de provincie Kerman. Uw ouders moesten vertrekken omdat uw oom van vaderszijde was weggelopen met een meisje waardoor uw vader problemen kreeg met haar familie. In Kerman volgde u gedurende vijf jaar les in een instituut voor basiseducatie. Daarnaast hielp u uw vader die werkte als landbouwer. U beschikte niet over verblijfsdocumenten in Iran. Ongeveer een jaar voor uw komst naar België werden u en uw familie teruggestuurd naar Afghanistan. Jullie vestigden zich in Mula Mast Khail in het district Surobi. U volgde er les aan het Kala Kalan lyceum en u hielp uw vader op de landbouwgronden van uw familie. Zes of zeven maanden voor uw vertrek werd uw vader 's nachts doodgeschoten toe hij zijn landbouwgronden aan het irrigeren was. Daarna kwam de vader van het meisje met wie uw oom was weggelopen en hij nam uw zus K(...) mee om haar uit te huwelijken aan één van zijn zonen. Daarop verliet u Afghanistan samen met uw moeder, twee broers, twee zussen en jullie burens. Uw moeder regelde de reis. In Turkije raakte u gescheiden van de rest van uw familie. U weet tot op heden niet waar ze zijn. Op 6 oktober 2015 diende u in België een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België contacteerde u het Rode Kruis met de vraag om uw familie op te sporen. Na het gehoor stuurde u een e-mail met daarin uw dossiernummer bij het Rode Kruis. U beschikt niet over enige andere documenten.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1) verklaarde dat u bij uw aankomst in België 15 jaar oud was. Echter dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht. De beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 30 oktober 2015 toont immers aan dat u op dat op dat moment 21,2 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1,9 jaar en dus meerderjarig. Tijdens het gehoor op het CGVS bleef u, zelfs na confrontatie met de resultaten van het leeftijdsonderzoek, volhouden dat u minderjarig bent (CGVS, p. 2). Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Iran noch aan uw terugkeer naar en/of uw verblijf in het district Surobi van de provincie Kabul. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een

asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u als Afghaans vluchteling in Iran hebt gewoond. Daarnaast weten uw verklaringen over uw terugkeer naar en/of uw verblijf in het district Surobi evenmin te overtuigen.

Met betrekking tot uw voorgehouden verblijf in Iran dient vooreerst te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw dagdagelijkse activiteiten vaag en niet doorleefd zijn. Zo stelde u dat u gedurende vijf jaar onderwijs volgde in een instituut voor basiseducatie van het Iraanse Ministerie van Onderwijs. U wist weliswaar dat het schooljaar in Iran begint in de maand mehr, maar gevraagd wanneer het schooljaar eindigde moest u het antwoord schuldig blijven. U repliceerde hierop dat u de naam van de negende Iraanse maand bent vergeten. U beweerde dat u de namen van alle Iraanse maanden zou kunnen noemen indien u zou mogen tellen. Toen u gevraagd werd om de Iraanse zomermaanden te benoemen moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6 en 7). U verklaarde tevens dat u Afghaanse schoolvrienden had, maar u wist niet eens bij benadering te zeggen van waar in Afghanistan zij afkomstig waren. Gevraagd naar hun etnische origine stelde u louter dat ze Pashtou en Dari spraken (CGVS, p. 8). Bovendien beweerde u verkeerdelijk dat meisjes en jongens in Iran samen les krijgen tot de vijfde klas. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat het onderwijs in Iran wel degelijk volledig gescheiden is vanaf het begin van de lagere school; enkel de universiteiten zijn gemengd. Voorts verklaarde u dat u in Iran uw vader hielp met het irrigeren van landbouwgronden en het wieden van onkruid. Gevraagd wat u dan precies moest doen op de velden antwoordde u dat u ging wanneer er hulp nodig was. Toen u voor de tweede maal werd gevraagd om uit te leggen wat u precies deed antwoordde u 'niets, ik had geen specifieke taak' (CGVS, p. 9). Dit zijn allerm minst adequate en gedetailleerde verklaringen. In dit verband verklaarde u dat uw vader in Iran geen maandelijks loon kreeg maar betaald werd na de oogst en u noemde bedragen in toeman, volgens u de officiële munteenheid van Iran. U stelde dat er in Iran geen andere munteenheid in gebruik is of dat u dat toch niet hebt gezien (CGVS, p. 9). Hoewel de toeman inderdaad algemeen gebruikt wordt in Iran is de rial nog steeds de officiële munteenheid. Uit bovenvermelde informatie blijkt dat prijzen ook in rial worden aangegeven. Er kan dan ook verwacht worden dat iemand, die vanaf zijn prille kindertijd tot een jaar voor zijn vertrek in Iran heeft gewoond, hiervan op de hoogte is zelfs indien hij zelf niet over dergelijke kaart beschikt.

Daarnaast kon u nauwelijks iets vertellen over verblijfskaarten of vluchtelingenkaarten voor Afghanen in Iran. U wist enkel te zeggen dat er tijdelijke verblijfskaarten waren voor elke provincie en dat deze jaarlijks of maandelijks moesten verlengd worden. Hoe deze kaarten genoemd worden wist u echter niet (CGVS, p. 11). Toen u geconfronteerd werd met de term amayesh bleek u hier nog niet van te hebben gehoord. U vroeg of het de naam is van een stad (CGVS, p. 14). Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt echter dat de vluchtelingenkaarten voor Afghanen in Iran Amayesh-kaarten worden genoemd. Van iemand die bijna zijn ganse leven als Afghaans vluchteling in Iran heeft doorgebracht kan verwacht worden dat hij hiervan op de hoogte is.

Verder vertoont uw algemene kennis over de provincie Kerman en het buurland Iran nog een aantal opmerkelijke lacunes. Zo kon u buiten Baft geen andere districten noemen van de provincie Kerman. Hiernaar gevraagd noemde u enkel de namen van, volgens u, drie kleine steden. U stelde dat in Kerman ook etnische Turken wonen maar de in Iran gebruikte benaming voor deze bevolkingsgroep, namelijk de Azeri, was u volkomen onbekend (CGVS, p. 14). Gevraagd of Kerman een groene provincie is antwoordde u aanvankelijk bijna, om dan te stellen dat u het niet wist. Uiteindelijk stelde u dat het er groen is maar niet zo groen als in België (CGVS, p. 6). In werkelijkheid echter bestaat het grootste deel van de provincie Kerman uit steppe en een zandwoestijn. Gevraagd of er in de provincie Kerman ooit natuurrampen plaatsvonden noemde u enkel de aardbeving in Bam welke ook internationaal veel media aandacht kreeg. Buiten dit zou er niets gebeurd zijn. Toen u expliciet gevraagd werd naar overstromingen in de provincie Kerman repliceerde u eveneens dat er geen waren. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de provincie Kerman gevoelig is aan natuurrampen en dat er verschillende grote overstromingen hebben plaatsgevonden alsook periodes van ernstige droogte (CGVS, p. 15). Er kan verwacht worden dat iemand die bijna zijn hele leven in deze provincie heeft

doorgebracht hier toch iets van zou hebben gehoord. Verder legde u vage verklaringen af over de Iraanse ordediensten. U noemde de bassidj (paramilitaire ordedienst grotendeels bestaande uit vrijwilligers) en wist te zeggen dat ze in burger patrouilleren, een islamitisch standpunt hebben en toezien op de naleving van kledingvoorschriften. Meer informatie had u niet en van welke dienst ze deel uitmaken wist u evenmin. Nochtans zijn de bassidji nadrukkelijk aanwezig in het Iraanse straatbeeld en hebben zij naast het toezien op de naleving van kledingvoorschriften nog tal van taken zoals ordehandhaving bij betogingen. Over de Sepah-e Pasdaran (revolutionaire garde) kon u enkel zeggen dat het een speciale organisatie is waarvan Khamenei de verantwoordelijke is. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt echter dat de Sepah de machtigste veiligheids- en militaire organisatie is die verantwoordelijk is voor de bescherming van het Iraanse regime. Daarnaast vormen ze ook de belangrijkste economische machtsgroep. U noemde verder nog Ettela'at (de geheime dienst). Gevraagd welke dienst dit is moest u toegeven dat u het niet wist en kon u enkel nog zeggen dat het woord 'ettela'at' informatie betekent. Nergens doorheen het gehoor noemde u trouwens de 'Nirouye Entezami (de reguliere Iraanse politie), ook niet nadat u expliciet gevraagd werd naar andere politiediensten (CGVS, p. 16). U vermeldde in de loop van hetgehoor zelf de stadspolitie, die volgen u 'Sarhang' genoemd wordt (CGVS, p. 10). In werkelijkheid echter is 'Sarhang' in Iran een militaire rang en geen politiedienst.

Voorts stelde dat u één jaar oud was toen u samen met uw familie naar Iran verhuisde doch u beweerde verkeerdelijk dat Karzai toen aan de macht was. Karzai kwam immers pas aan de macht in 2002, dus toen u zeven of acht jaar oud was. Opmerkelijk is ook dat u niet wist te zeggen in welk jaar u vanuit Iran naar Afghanistan terugkeerde. Op de vraag naar het huidige jaar volgens de Perzische kalender moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u naast het Pashtou ook het Farsi (variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Iran) machtig bent. U stelde zelfs dat u het Farsi beter beheerst dan het Pashtou. Toen u gevraagd werd om Farsi te spreken bleek echter dat u Dari (variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Afghanistan) sprak met enkele woorden in het Farsi (CGVS, p. 7, 8 en 9).

Tot slot dient opgemerkt dat u geen enkel document of zelfs maar één foto kon voorleggen ter staving van uw verblijf in Iran (CGVS, p. 10).

Daarnaast hebt u evenmin aannemelijk gemaakt dat u het jaar voor uw vertrek in het district Surobi hebt verbleven. Zo wist u op het CGVS niet in welke provincie het district Surobi gelegen is. Toen u er op gewezen werd dat u op de DVZ wel wist dat het in de provincie Kabul ligt reprecieerde u dat de tolk en de ambtenaar op de DVZ u geholpen hadden en u zeiden dat Surobi gelegen is in de provincie Kabul (DVZ Verklaring, p. 4, vraag 5 en CGVS, p. 2). Bovendien benoemde u op de DVZ Uzbin als dorp terwijl u op het CGVS verklaarde dat het een vallei is en geen dorp (DVZ Verklaring, p. 4 vraag 10 en CGVS, p. 2). De omliggende districten van Surobi kende u niet, u kon er zelfs niet één noemen (CGVS, p. 3). U vermeldde weliswaar enkele incidenten die plaatsvonden in Surobi in de periode dat u er verbleef maar uw verklaringen hierover komen zeer ingestudeerd over. U stelde meer bepaald dat er twaalf personen gedood werden bij luchtaanvallen in de buurt van de Bechawri berg, dat de belangrijke talib Mabir Shah een inval deed in een woning maar zelf gedood werd en dat Jan Agha een taliban commandant uit uw dorp eveneens gedood werd. Gevraagd om iets te vertellen over Mabir Shah of Jan Agha moest u echter het antwoord schuldig blijven. U voegde zelfs nog toe dat Mabir Shah geen gewone soldaat was maar dat u niet weet hoe belangrijk hij was. Over uw dorpsgenoot Jan Agha wist u helemaal niets (CGVS, p. 12 en 13). Verder kon u geen belangrijke personen noemen uit uw district (CGVS, p. 13). Buiten de taliban kende u geen andere gewapende groepen of partijen die actief zijn in Afghanistan. Gevraagd om informatie te geven over Hezb Islami (een mujaheddin partij opgericht door de alom bekende Hekmatyar) moest u toegeven dat u dit niet kon (CGVS, p. 14). Nochtans is Hezb Islami wel degelijk aanwezig in uw district. Gevraagd waar de hoofdweg in uw district naartoe loopt kon u enkel zeggen dat u denkt dat deze naar Laghman gaat (CGVS, p. 14). Er kan echter verwacht worden dat u weet dat het de hoofdweg is tussen Kabul en Jalalabad. U stelde voorts dat uw vader landbouwgronden bezit in Surobi en dat u hem hielp op de velden. U wist echter niet eens bij benadering aan te geven hoeveel grond uw familie bezit, u kon enkel zeggen dat er twee velden zijn. Gevraagd welke eenheden er in Surobi gebruikt worden om grond te meten moest u trouwens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6). Hoewel u stelde school gelopen te hebben in Surobi kon u niet zeggen wanneer het schooljaar daar begint en u stelde tevens dat u niet alle Afgaanse maanden bij naam kent (CGVS, p. 7).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gedurende lange tijd onafgebroken in het buurland Iran te hebben gewoond als Afgaanse vluchteling.

Dat u het jaar voor uw vertrek in het district Surobi van de provincie Kabul verbleef is evenmin geloofwaardig. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Surobi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bovendien legde u zeer vage verklaringen af over de moord op uw vader. Zo had u er geen idee van wie de daders zouden kunnen zijn. U stelde enkel dat jullie een persoonlijk conflict hadden maar dat het ook de taliban kon geweest zijn (CGVS, p. 4). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde e-mail, waaruit blijkt dat u aan het Rode Kruis hebt gevraagd om uw familie terug te vinden, kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. U bent uw familieleden immers kwijt geraakt in Turkije (CGVS, p. 5 en 11).

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 13 september 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U bleef echter vasthouden aan uw verklaringen (CGVS, p. 16 en 17).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen

moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève) en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van het Verdrag van Genève en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geoordeeld tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

III.3. Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vorm vereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995/96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, NV Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, SmetsJet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993/43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; dr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goedewerking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. *Environnement et Patrimoine écusinoir*, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., NV Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in *Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7.*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

III.4. Er dient te worden vastgesteld dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

II.5. Vooreerst dient opgemerkt dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1) verklaarde dat hij bij zijn aankomst in België 15 jaar oud was. Het CGVS merkt op dat aan zijn beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht. De beslissing die hem werd betekend door de dienst Voogdij op 30 oktober 2015 toont immers aan dat hij op dat op dat moment 21,2 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1,9 jaar en dus meerderjarig. Men vergeet echter dat de mogelijke afwijking tussen de verklaarde leeftijd en de geschatte leeftijd te verklaren is door het dieet en nutritionele waarde van de voeding, hetgeen niet in ogenschouw genomen wordt. Tijdens het gehoor op het CGVS bleef hij, zelfs na confrontatie met de resultaten van het leeftijdsonderzoek, volhouden dat hij minderjarig bent (CGVS, p. 2).

Het CGVS stelt vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Iran noch aan zijn terugkeer naar en/of zijn verblijf in het district Surobi van de provincie Kabul. In casu werd vastgesteld dat hij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij als Afghaans vluchteling in Iran heeft gewoond. Daarnaast weten zijn verklaringen over zijn terugkeer naar en/of zijn verblijf in het district Surobi eveneens te overtuigen.

Met betrekking tot zijn voorgehouden verblijf in Iran dient vooreerst te worden vastgesteld dat zijn verklaringen over zijn dagdagelijkse activiteiten concreet en doorleefd zijn. Zo stelde hij dat hij gedurende vijf jaar onderwijs volgde in een instituut voor basiseducatie van het Iraanse Ministerie van Onderwijs. Hij wist weliswaar dat het schooljaar in Iran begint in de maand mehr, maar gevraagd wanneer het schooljaar eindigde moest hij het antwoord schuldig blijven, gezien hij de naam van de negende Iraanse maand is vergeten. Hij verklaarde dat hij de namen van alle Iraanse maanden zou kunnen noemen indien hij zou mogen tellen. Dat mocht hij niet van de protector Officer wat uiteraard een gemiste kans is (CGVS, p. 6 en 7). Hij verklaarde tevens dat hij Afghaanse schoolvrienden had, maar hij wist niet eens bij benadering te zeggen van waar in Afghanistan zij afkomstig waren. Gevraagd naar hun etnische origine stelde hij dat ze Pashtou en Dari spraken (CGVS, p. 8). Bovendien verklaarde hij dat de jongens en meisjes in dezelfde school les kregen, NIET dat het gemengde klassen waren. Dit bevestigt de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt immers dat het onderwijs in Iran wel degelijk volledig gescheiden is vanaf het begin van de lagere school : enkel de universiteiten zijn gemengd.

Voorts verklaarde mijn verzoeker dat hij in Iran zijn vader hielp met het irrigeren van landbouwgronden en het wieden van onkruid. Gevraagd wat hij dan precies moest doen op de velden antwoordde hij dat hij ging wanneer er hulp nodig was en wat hm gevraagd werd. Toen hij voor de tweede maal werd gevraagd om uit te leggen wat u precies deed antwoordde u 'niets, ik had geen specifieke taak' (CGVS, p. 9). In dit verband verklaarde hij dat zijn vader in Iran geen maandelijks loon kreeg maar betaald werd na de oogst en hij noemde bedragen in toeman, volgens hem de officiële munteenheid van Iran. Hij stelde dat er in Iran geen andere munteenheid in gebruik is IN DESTREEK WAAR HIJ WOONDE en dat hij een andere munteenheid niet heeft gezien (CGVS, p. 9). Het CGVS geeft toe dat de toeman inderdaad algemeen gebruikt wordt in Iran, maar dat de rial nog steeds de officiële munteenheid is. Zodoende is zijn verklaring aanvaardbaar.

Daarnaast kon hij basisinformatie geven over verblijfskaarten of vluchtelingenkaarten voor Afghanen in Iran. Hij wist enkel te zeggen dat er tijdelijke verblijfskaarten waren voor elke provincie en dat deze jaarlijks of maandelijks moesten verlengd worden. Hoe deze kaarten genoemd worden wist hij echter niet (CGVS, p. 11). Toen u geconfronteerd werd met de term amayesh bleek hij hier niet van te hebben gehoord. Als kind kan niet verwacht worden dat mijn verzoeker daarvan op de hoogte is.

Verder vertoont uw algemene kennis over de provincie Kerman en het buurland Iran nog een aantal opmerkelijke lacunes. Ze ken u buiten Baft geen andere districten noemen en van de provincie Kerman. Hiernaar gevraagd noemde hij de namen van, volgens hem, drie kleine steden. Hij stelde dat in Kerman ook etnische Turken wonen maar de in Iran gebruikte benaming voor deze bevolkingsgroep, namelijk de Azeri, was u volkomen onbekend (CGVS, p. 14). Gevraagd of Kerman een groene provincie is antwoordde hij dat het er een beetje groen is, maar niet zo groen als in België (CGVS, p. 6). Dit klopt, want een deel van de provincie Kerman bestaat uit oase en een deel uit steppe en een zandwoestijn. Gevraagd of er in de provincie Kerman ooit natuurrampen plaatsvonden noemde hij de aardbeving in Bam. Er werd door de tolk gevraagd welke grote rampen er gebeurd waren. De droogtes en overstromingen kwamen daar niet voor in aanmerking (CGVS, p. 15).

Verder legde hij wel degelijk duidelijke verklaringen af over de Iraanse ordediensten. Hij noemde de bassidj (paramilitaire ordedienst grotendeels bestaande uit vrijwilligers) en wist te zeggen dat ze in burger patrouilleren, een islamitisch standpunt hebben en toezien op de naleving van kledingvoorschriften. Over de Sepah-e Pasdaran (revolutionaire garde) kon hij zeggen dat het een speciale organisatie is waarvan Kharnenel de verantwoordelijke is. Dit is juist, gezien het een machtige

veiligheids- en militaire organisatie is die verantwoordelijk is voor de bescherming van het Iraanse regime. Daarnaast vormen ze ook de belangrijkste economische machtsgroep. Hij noemde verder nog Ettela'at (de geheime dienst). Hij vermeldde in de loop van het gehoor zelf dat de stadspolitie 'Sarhang' genoemd wordt (CGVS, p. 10). Zijn familie gebruikte de militaire rang in plaats de werkelijke naam van de politiediensten.

Voorts stelde dat hij één jaar oud was toen hij samen met zijn familie naar Iran verhuisde doch hij verklaarde verkeerdelijk dat Karzai toen aan de macht was. Karzai kwam immers pas aan de macht in 2002, dus toen hij zeven of acht jaar oud was. Mijn verzoeker kan dit moeilijk uit eigen kennis weten, gezien hij amper één jaar was...

Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde hij dat hij naast het Pashtou ook het Farsi (variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Iran) machtig is. Hij stelde zelfs dat hij het Farsi beter beheerst dan het Pashtou. Toen hemgevraagd werd om Farsi te spreken bleek echter dat hij Dari (variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Afghanistan) sprak met enkele woorden in het Farsi (CGVS, p. 7, 8 en 9).

Daarnaast heeft hij aannemelijk gemaakt dat hij het jaar voor zijn vertrek in het district Surobi heeft verbleven. Zo wist hij op het CGVS niet in welke provincie het district Surobi gelegen is. Toen hij er op gewezen werd dat hij op de DVZ wel wist dat het in de provincie Kabul ligt repliceerde u dat de tolk en de ambtenaar op de DVZ hij geholpen hadden en hem zeiden dat Surobi gelegen is in de provincie Kabul (DVZ Verklaring, p. 4, vraag 5 en CGVS, p. 2). Bovendien benoemde hij op de DVZ Uzbin als dorp terwijl u op het CGVS verklaarde dat het een vallei is en geen dorp (DVZ Verklaring, p. 4 vraag 10 en CGVS, p. 2).

Hij stelde dat er twaalf personen gedood werden bij luchtaanvallen in de buurt van de Bechawri berg dat de belangrijke talib Mabir Shah een inval deed in een woning maar zelf gedood werd en dat Jan Agha een taliban commandant uit zijn dorp eveneens gedood werd. Gevraagd om iets te vertellen over Mabir Shah of Jan Agha voegde hij er aan toe dat Mabir Shah geen gewone soldaat was maar dat hij niet weet hoe belangrijk hij was. Over zijn dorpsgenoot Jan Agha wist hij helemaal niets (CGVS, p. 12 en 13). Buiten de taliban kende hij geen andere gewapende groepen of partijen die actief zijn in Afghanistan. Gevraagd waar de hoofdweg in zijn district naartoe loopt kon hij enkel zeggen dat hij denkt dat deze naar Laghman gaat (CGVS, p. 14).

Bovendien legde hij concrete verklaringen af over de moord op zijn vader. Zo had hij er geen idee van wie de daders zouden kunnen zijn. Hij stelde enkel dat zij een persoonlijk conflict hadden maar dat het ook de taliban kon geweest zijn (CGVS, p. 4). Bijgevolg maakt hij aannemelijk dat gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er eveneens zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

En

"III.2 Ten onrechte stelt men het CGVS dat er geen subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

Dat het rapport van het UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 stelt vooreerst duidelijk dat er algemeen probleem is in Afghanistan, dat recht geeft op subsidiaire bescherming (p. 9) :

"Afghans who seek international protection in Member States of the European Union (EU) and who are found not to be refugees under the 1951 Convention may qualify for subsidiary protection under Article 15 of EU Directive 2011/95/EU (Qualification Directive), if there are substantial grounds for believing that they would face a real risk of serious harm in Afghanistan. 14 In light of the available evidence presented in Section 11. C of these Guidelines, applicants may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(a) or Article 15(b) on the grounds that they would face a real risk of the relevant forms of serious harm (death penalty¹⁵ or execution; or torture or inhuman or degrading treatment or punishment) either at the hands of the State or its agents, or at the hands of AGEs.¹⁶ Equally, in light of the fact that Afghanistan continues to be affected by a non- international armed conflict and in light of the evidence presented in Section II.B, 11. C, II.D and II.E of these Guidelines, applicants originating from or previously residing in conflict-affected areas may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(c) on the grounds that they would face a serious and individual threat to their life or person by reason of indiscriminate violence."

(...)"

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart oorspronkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Mula Mast Khail gelegen in de Uzbin-vallei in het district Surobi van de provincie Kaboel. De verzoekende partij verklaart dat zij op eenjarige leeftijd met haar ouders naar Iran vluchtte omwille van problemen met de familie van een meisje waarmee verzoekers oom langs vaderszijde zou zijn weggelopen. In Iran zou de verzoekende partij zich met de rest van het gezin in het district Baft van de provincie Kerman hebben gevestigd. In Iran zou de verzoekende partij niet over verblijfsdocumenten hebben beschikt. De verzoekende partij verklaart dat zij ongeveer een jaar voorafgaand aan haar komst naar België samen met haar ouders, twee broers en drie zussen door de Iraanse autoriteiten werd teruggestuurd naar Afghanistan en dat zij zich opnieuw in Mula Mast Khail vestigden. Zes of zeven maanden voor haar vertrek zou de vader van de verzoekende partij 's nachts zijn doodgeschoten toen hij zijn landbouwgronden aan het irrigeren was. De vader van het meisje dat aan de basis zou hebben gelegen van verzoekers eerste vertrek uit Afghanistan zou vervolgens naar verzoekers huis gekomen zijn en verzoekers zus K. hebben meegenomen om haar uit te huwelijken aan een van zijn zonen. Daarop zou de verzoekende partij samen met haar moeder, twee broers en twee zussen Afghanistan verlaten hebben. In Turkije zou de verzoekende partij gescheiden geraakt zijn van de rest van haar familie.

Uit het leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij is immers gebleken dat de verzoekende partij op 15 oktober 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,2 jaar met een standaarddeviatie van een 1,9 jaar een goede schatting werd bevonden (zie stuk 13, beslissing Dienst Voogdij van 30 oktober 2015). Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de verzoekende partij de resultaten van dit leeftijdsonderzoek binnen de daartoe gestelde beroepstermijn heeft aangevochten bij de Raad van State, zodat deze door de Raad als vaststaand dienen te worden beschouwd.

In casu hecht de verwerende partij geen geloof aan het feit dat de verzoekende partij als Afghaans vluchteling in Iran zou hebben gewoond, noch aan haar beweerde terugkeer naar en verblijf in het district Surobi van de provincie Kaboel gedurende het laatste jaar voorafgaand aan haar komst naar België.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij een e-mail bijgebracht van een maatschappelijk medewerker die aangeeft dat de verzoekende partij een dossiernummer heeft bij het Rode Kruis. Voormeld document toont op zich niet aan dat de verzoekende partij als Afghaans vluchteling in Iran zou hebben gewoond, noch haar beweerde terugkeer naar en verblijf in het district Surobi van de provincie Kaboel. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen stukken neerlegt die haar beweringen aangaande haar jarenlange verblijf als Afghaans vluchteling in Iran en haar verblijf in Surobi gedurende het laatste jaar voor haar komst naar België kunnen staven. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat betreft de bewering dat de verzoekende partij vanaf haar één jaar tot een jaar voor haar komst naar België als Afghaans vluchteling illegaal in Iran zou hebben gewoond, is de Raad van oordeel dat hieraan geen geloof kan worden gehecht op basis van volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Met betrekking tot uw voorgehouden verblijf in Iran dient vooreerst te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw dagdagelijkse activiteiten vaag en niet doorleefd zijn. Zo stelde u dat u gedurende vijf jaar onderwijs volgde in een instituut voor basiseducatie van het Iraanse Ministerie van Onderwijs. U wist weliswaar dat het schooljaar in Iran begint in de maand mehr, maar gevraagd wanneer het schooljaar eindigde moest u het antwoord schuldig blijven. U repliceerde hierop dat u de naam van de negende Iraanse maand bent vergeten. U beweerde dat u de namen van alle Iraanse maanden zou kunnen noemen indien u zou mogen tellen. Toen u gevraagd werd om de Iraanse zomermaanden te benoemen moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6 en 7). U verklaarde tevens dat u Afghaanse schoolvrienden had, maar u wist niet eens bij benadering te zeggen van waar in Afghanistan zij afkomstig waren. Gevraagd naar hun etnische origine stelde u louter dat ze Pashtou en Dari spraken (CGVS, p. 8). Bovendien beweerde u verkeerdelijk dat meisjes en jongens in Iran samen les krijgen tot de vijfde klas. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat het onderwijs in Iran wel degelijk volledig gescheiden is vanaf het begin van de lagere school; enkel de universiteiten zijn gemengd. Voorts verklaarde u dat u in Iran uw vader hielp met het irrigeren van landbouwgronden en het wieden van onkruid. Gevraagd wat u dan precies moest doen op de velden antwoordde u dat u ging wanneer er hulp nodig was. Toen u voor de tweede maal werd gevraagd om uit te leggen wat u precies deed antwoordde u 'niets, ik had geen specifieke taak' (CGVS, p. 9). Dit zijn allerm minst adequate en gedetailleerde verklaringen. In dit verband verklaarde u dat uw vader in Iran geen maandelijks loon kreeg maar betaald werd na de oogst en u noemde bedragen in toeman, volgens u de officiële munteenheid van Iran. U stelde dat er in Iran geen andere munteenheid in gebruik is of dat u dat toch niet hebt gezien (CGVS, p. 9). Hoewel de toeman inderdaad algemeen gebruikt wordt in Iran is de rial nog steeds de officiële munteenheid. Uit bovenvermelde informatie blijkt dat prijzen ook in rial worden aangegeven. Er kan dan ook verwacht worden dat iemand, die vanaf zijn prille kindertijd tot een jaar voor zijn vertrek in Iran heeft gewoond, hiervan op de hoogte is zelfs indien hij zelf niet over dergelijke kaart beschikt.

Daarnaast kon u nauwelijks iets vertellen over verblijfskaarten of vluchtelingenkaarten voor Afghanen in Iran. U wist enkel te zeggen dat er tijdelijke verblijfskaarten waren voor elke provincie en dat deze jaarlijks of maandelijks moesten verlengd worden. Hoe deze kaarten genoemd worden wist u echter niet (CGVS, p. 11). Toen u geconfronteerd werd met de term amayesh bleek u hier nog niet van te hebben gehoord. U vroeg of het de naam is van een stad (CGVS, p. 14). Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt echter dat de vluchtelingenkaarten voor Afghanen in Iran Amayesh-kaarten worden genoemd. Van iemand die bijna zijn ganse leven als Afghaans vluchteling in Iran heeft doorgebracht kan verwacht worden dat hij hiervan op de hoogte is.

Verder vertoont uw algemene kennis over de provincie Kerman en het buurland Iran nog een aantal opmerkelijke lacunes. Zo kon u buiten Baft geen andere districten noemen van de provincie Kerman. Hiernaar gevraagd noemde u enkel de namen van, volgens u, drie kleine steden. U stelde dat in Kerman ook etnische Turken wonen maar de in Iran gebruikte benaming voor deze bevolkingsgroep, namelijk de Azeri, was u volkomen onbekend (CGVS, p. 14). Gevraagd of Kerman een groene provincie is antwoordde u aanvankelijk bijna, om dan te stellen dat u het niet wist. Uiteindelijk stelde u dat het er groen is maar niet zo groen als in België (CGVS, p. 6). In werkelijkheid echter bestaat het grootste deel van de provincie Kerman uit steppe en een zandwoestijn. Gevraagd of er in de provincie Kerman ooit natuurrampen plaatsvonden noemde u enkel de aardbeving in Bam welke ook internationaal veel media aandacht kreeg. Buiten dit zou er niets gebeurd zijn. Toen u expliciet gevraagd werd naar overstromingen in de provincie Kerman repliceerde u eveneens dat er geen waren. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de provincie Kerman gevoelig is aan natuurrampen en dat er verschillende grote overstromingen hebben plaatsgevonden alsook periodes van ernstige droogte (CGVS, p. 15). Er kan verwacht worden dat iemand die bijna zijn hele leven in deze provincie heeft doorgebracht hier toch iets van zou hebben gehoord. Verder legde u vage verklaringen af over de Iraanse ordediensten. U noemde de bassidj (paramilitaire ordedienst grotendeels bestaande uit vrijwilligers) en wist te zeggen dat ze in burger patrouilleren, een islamitisch standpunt hebben en toezien op de naleving van kledingvoorschriften. Meer informatie had u niet en van welke dienst ze deel uitmaken wist u evenmin. Nochtans zijn de bassidji nadrukkelijk aanwezig in het Iraanse straatbeeld en hebben zij naast het toezien op de naleving van kledingvoorschriften nog tal van taken zoals ordehandhaving bij betogingen. Over de Sepah-e Pasdaran (revolutionaire garde) kon u enkel zeggen dat het een speciale organisatie is waarvan Khamenei de verantwoordelijke is. Uit de op het

CGVS beschikbare informatie blijkt echter dat de Sepah de machtigste veiligheids- en militaire organisatie is die verantwoordelijk is voor de bescherming van het Iraanse regime. Daarnaast vormen ze ook de belangrijkste economische machtsgroep. U noemde verder nog Ettela'at (de geheime dienst). Gevraagd welke dienst dit is moest u toegeven dat u het niet wist en kon u enkel nog zeggen dat het woord 'ettela'at' informatie betekent. Nergens doorheen het gehoor noemde u trouwens de 'Nirouye Entezami (de reguliere Iraanse politie), ook niet nadat u expliciet gevraagd werd naar andere politiediensten (CGVS, p. 16). U vermeldde in de loop van hetgehoor zelf de stadspolitie, die volgen u 'Sarhang' genoemd wordt (CGVS, p. 10). In werkelijkheid echter is 'Sarhang' in Iran een militaire rang en geen politiedienst.

Voorts stelde dat u één jaar oud was toen u samen met uw familie naar Iran verhuisde doch u beweerde verkeerdelijk dat Karzai toen aan de macht was. Karzai kwam immers pas aan de macht in 2002, dus toen u zeven of acht jaar oud was. Opmerkelijk is ook dat u niet wist te zeggen in welk jaar u vanuit Iran naar Afghanistan terugkeerde. Op de vraag naar het huidige jaar volgens de Perzische kalender moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u naast het Pashtou ook het Farsi (variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Iran) machtig bent. U stelde zelfs dat u het Farsi beter beheerst dan het Pashtou. Toen u gevraagd werd om Farsi te spreken bleek echter dat u Dari (variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Afghanistan) sprak met enkele woorden in het Farsi (CGVS, p. 7, 8 en 9)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij de namen van de Iraanse maanden had willen opnoemen, maar dat zij daartoe de kans niet kreeg van de dossierbehandelaar, gaat zij eraan voorbij dat kon worden vastgesteld dat zij de naam van de negende maand niet kon noemen en evenmin kon aangeven welke de zomermaanden zijn in Iran (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Dat iemand die opgegroeid is in Iran en er tot zijn twintigste woonde – gelet op het resultaat van het leeftijdsonderzoek was de verzoekende partij reeds eenentwintig jaar bij aankomst in België (zie stuk 18, beslissing Dienst Voogdij van 30 oktober 2015) – niet in staat is om de maanden van de Iraanse kalender vlot te gebruiken, acht de Raad niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij beweert dat zij tijdens haar gehoor bedoelde dat jongens en meisjes in Iran tot de vijfde klas in dezelfde school les krijgen, maar niet in gemengde klassen, kan zij niet overtuigen. Dit is een interpretatie van haar verklaringen die niet logisch voortvloeit uit de duidelijke vraagstelling of het in Iran toegelaten is dat meisjes en jongens samenzitten op school (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Ook de uitleg dat de verzoekende partij zou hebben verklaard dat er in Iran geen andere munteenheid in gebruik is *in de streek waar zij woonde*, vindt geen steun in het gehoorverslag. De verzoekende partij werd uitdrukkelijk gevraagd naar de munteenheid *in Iran* (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Uit de informatie in het administratief dossier kan bovendien niet blijken dat de Iraanse rial in de streek waar de verzoekende partij zou hebben verbleven niet werd gebruikt. De verzoekende partij voegt geen informatie waaruit het tegendeel blijkt.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat van haar als kind niet kan worden verwacht dat zij op de hoogte is van het feit dat met de term 'amayesh' de vluchtelingenkaarten voor Afghanen in Iran worden aangeduid, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij gelet op voormeld resultaat van het leeftijdsonderzoek reeds twintig jaar oud was op het ogenblik van haar beweerde vertrek uit Iran. Derhalve blijkt zij oud genoeg te zijn geweest en lang genoeg in Iran te hebben verbleven om van dergelijke essentiële informatie op de hoogte te kunnen zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij terecht heeft aangegeven dat de provincie Kerman niet zo groen is als België, is de Raad van oordeel dat de kwalificatie 'groen' bezwaarlijk strookt met informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de provincie Kerman hoofdzakelijk bestaat uit woestijn en steppen met daarin enkele oasen. Verder overtuigt de verzoekende partij niet waar zij stelt dat zij geen andere natuurrampen behalve de aardbeving in Bam vermeldde omdat door de tolk zou zijn gevraagd welke grote rampen er gebeurd waren en droogtes en overstromingen niet als dusdanig kunnen worden beschouwd. Blijkens het gehoorverslag werd immers gevraagd naar "*natuurrampen zoals aardbevingen, overstromingen, extreme droogte in Kerman*" en werd de verzoekende partij ook uitdrukkelijk gevraagd of er nooit overstromingen plaatsvonden in Kerman (stuk 4, gehoorverslag, p. 15).

Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij ooit als Afghaans vluchteling in Iran heeft verbleven, kan evenmin geloof worden gehecht aan haar terugkeer naar Surobi en haar verblijf aldaar gedurende het laatste jaar voorafgaand aan haar komst naar België. Aan de geloofwaardigheid van dit verblijf wordt bijkomend afbreuk gedaan door volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing:

"(...) Zo wist u op het CGVS niet in welke provincie het district Surobi gelegen is. Toen u er op gewezen werd dat u op de DVZ wel wist dat het in de provincie Kabul ligt repliceerde u dat de tolk en de ambtenaar op de DVZ u geholpen hadden en u zeiden dat Surobi gelegen is in de provincie Kabul (DVZ Verklaring, p. 4, vraag 5 en CGVS, p. 2). Bovendien benoemde u op de DVZ Uzbini als dorp terwijl u op het CGVS verklaarde dat het een vallei is en geen dorp (DVZ Verklaring, p. 4 vraag 10 en CGVS, p. 2). De omliggende districten van Surobi kende u niet, u kon er zelfs niet één noemen (CGVS, p. 3). U vermeldde weliswaar enkele incidenten die plaatsvonden in Surobi in de periode dat u er verbleef maar uw verklaringen hierover komen zeer ingestudeerd over. U stelde meer bepaald dat er twaalf personen gedood werden bij luchtaanvallen in de buurt van de Bechawri berg, dat de belangrijke talib Mabir Shah een inval deed in een woning maar zelf gedood werd en dat Jan Agha een taliban commandant uit uw dorp eveneens gedood werd. Gevraagd om iets te vertellen over Mabir Shah of Jan Agha moest u echter het antwoord schuldig blijven. U voegde zelfs nog toe dat Mabir Shah geen gewone soldaat was maar dat u niet weet hoe belangrijk hij was. Over uw dorpsgenoot Jan Agha wist u helemaal niets (CGVS, p. 12 en 13). Verder kon u geen belangrijke personen noemen uit uw district (CGVS, p. 13). Buiten de taliban kende u geen andere gewapende groepen of partijen die actief zijn in Afghanistan. Gevraagd om informatie te geven over Hezb Islami (een mujaheddin partij opgericht door de alom bekende Hekmatyar) moest u toegeven dat u dit niet kon (CGVS, p. 14). Nochtans is Hezb Islami wel degelijk aanwezig in uw district. Gevraagd waar de hoofdweg in uw district naartoe loopt kon u enkel zeggen dat u denkt dat deze naar Laghman gaat (CGVS, p. 14). Er kan echter verwacht worden dat u weet dat het de hoofdweg is tussen Kabul en Jalalabad. U stelde voorts dat uw vader landbouwgronden bezit in Surobi en dat u hem hielp op de velden. U wist echter niet eens bij benadering aan te geven hoeveel grond uw familie bezit, u kon enkel zeggen dat er twee velden zijn. Gevraagd welke eenheden er in Surobi gebruikt worden om grond te meten moest u trouwens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6). Hoewel u stelde school gelopen te hebben in Surobi kon u niet zeggen wanneer het schooljaar daar begint en u stelde tevens dat u niet alle Afghaanse maanden bij naam kent (CGVS, p. 7)."

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift geen inhoudelijk verweer ten aanzien van bovenstaande pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier.

De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende doet zij geen afbreuk aan de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde verblijf in het district Surobi van de provincie Kaboel gedurende een jaar voorafgaand aan haar komst naar België. Deze vaststelling leidt ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij gedurende jaren als Afghaans vluchteling in Iran heeft gewoond alvorens een jaar voor haar komst naar België te zijn teruggekeerd naar haar geboortedorp in het district Surobi van de Afghaanse provincie Kaboel. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de

grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS